

Na de Country de **Reggae** muziek stijl.

De zwoele zomernacht in cultuurcaf' ét Schallemaaj in Ossenissee was bloedheet. Tussen de houten balken hield een Reggae band het publiek in een snikhetere greep. Vanaf de dansvloer kon ze haar ogen niet van de drummer afhouden. Hij zat er ontspannen bij, bezweet, met een luie, zelfverzekerde glimlach.

Terwijl de basgitaar als een donkere hartslag door de houten vloer trilde, deed hij iets wat haar brein verwarde. Hij haastte zich niet. Waar andere drummers op de eerste tel ramden, liet hij een tergende stilte vallen. Tel één... *niets*. Geen bassdrum, geen anker.

Pas op de derde tel sloeg hij toe. De bassdrum en de harde *rimshot* van de snare vielen exact tegelijk, precies een fractie van een seconde *achter* de maat. Het voelde alsof hij uit de maat drumde, maar het was een berekende, luie vertraging—puur muzikaal bedrog. Door die piepkleine *behind the beat*-vertraging en het schrappen van de eerste tel, leek het ritme bijna om te vallen, om precies op tijd weer opgevangen te worden.

Ze voelde de heupen van de man achter haar meebewegen op die zwoele *One Drop*. De gitaar tikte fel *tussen* de tellen door, wat de trekkracht van de muziek alleen maar erger maakte. Het was geen misser, het was pure verleiding. Een zwaar, loom ritme dat het hele café dwong om te vertragen, te wachten en te smachten naar de volgende hete klap,

De drummer van de reggae band leek altijd net naast de maat te drummen. Luisteraars dachten dat hij te veel had gedronken. Maar de ware kenners knikten glimlachend.

Wat zij wisten: hij speelde niet ná de tel, maar erachteraan. Dat is de magie van reggae. De bas loopt voorop, de drums volgen loom, als een golf die na de branding op het strand sterft. Die bewuste vertraging heet "laid back". Het klinkt fout, maar het voelt precies goed. De drummer zweeft, en iedereen danst mee in zijn ruimte.